

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.14/2012/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság, Budapesten, a 2012. július hó 13. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

Az adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt I.r.vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Heves Megyei Bíróság 14.B.429/2009/54. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy az ítélet bevezető részéből a 2010. február 25.-ei tárgyalási nap megjelölését mellőzi

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az I.r. vádlott bűnösségét a Heves Megyei Bíróság 9 rb. adócsalás büntetében, melyből 5 rb. cselekményt folytatólagosan követett el (1 rb. a Btk. 310.§ (1), (4) bekezdés, 6 rb. a Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés, 2 rb. a Btk 310.§ (1), (2) bekezdés), 1 rb. folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértésének büntetében (Btk. 289.§ (1) a) pont, (4) bekezdés b/1. pont), 3 rb. folytatólagosan elkövetett a Munkaerőpiaci Alap bevételeit biztosító fizetési kötelezettség megsértésének vétségében (Btk. 310/A.§ (1) bekezdés), 1 rb. közokirat-hamisítás büntetében, amelyet, mint társtettes követett el (Btk. 274.§ (1) bekezdés c) pont) és 2 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276.§) állapította meg.

Ezért öt halmazati büntetésül 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Egyben elrendelte a Budapesti XVIII. és XIX. kerületi Bíróság 20005. március 3. napján jogerőre emelkedett 6.B.XIX.1722/1998/66. számú ítéletével kiszabott 1 év börtönbüntetés végrehajtását.

Rendelkezett az elsőfokú bíróság a járulékos kérdésekről is.

Az elsőfokú ítélet a II.r. és a III.r. vádlottakkal szemben a kihirdetés napján jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú ítélettel szemben az I.r. vádlott és védője jelentettek be fellebbezést felmentésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.12/2012/1. számú átiratával az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ügyészi álláspont szerint a tényállás megalapozott, a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmények minősítése törvényes és a kiszabott büntetés is alkalmas a büntetési célok elérésére.

A nyilvános ülésen az I.r. vádlott szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg. Távolmaradása azonban a Be. 362.§ (3) bekezdése alapján nem volt akadálya a másodfokú eljárás lefolytatásának.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő a felmentésért bejelentett fellebbezését fenntartotta elsődlegesen felmentésért, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. Nem vitatta, hogy az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást vett fel, a feltárt bizonyítékokból azonban iratellenes és téves ténybeli és jogkövetkeztetéseket vont le. Utalt arra, hogy a vádlott jogszerűen járt el, amikor a Bt-t eladta a II. és a III.r. vádlottaknak, akik az eladáskor az ügyvédi irodában és azon kívül is a Bt. működtetésével kapcsolatos szükséges tájékoztatásokat megkapták.

A védő álláspontja szerint az eljárás során egyáltalán nem nyert bizonyítást, hogy az I.r. vádlott bármilyen anyagi ellenszolgáltatást ígért volna a II.r., illetve a III.r. vádlottnak a Bt. átvételéért és működtetésért. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves feltevésből indult ki, amikor látszólagos eladásnak minősítette ezt az ügyletet és ez vezetett az elítéléséhez is az I.r. vádlottnak. Azt nem vitatta, hogy az I.r. vádlott továbbra is irányító szerepet töltött be a Bt működtetésében, azt azonban határozottan állította, hogy munkajogi jogviszonyt egyetlenegy esetben sem létesített a Bt.-nél dolgozó személyekkel.

Utalt arra, hogy az ítélet a könyvszakértői véleményre alapította a ténymegállapításait, ez a szakvélemény azonban alapként az APEH becslési eljárással megállapított adatait fogadta el, amely azonban éppen ezért a kapott számadatok hitelességét és alaposságát erősen megkérdőjelezi. Kiemelte, hogy a büntetőeljárások során az APEH iratanyagai és ténymegállapításai nem lehetnek irányadók, ezért a szakvélemény megállapításai sem helytállóak. Ez utóbbira hivatkozva indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és új szakvélemény beszerzése mellett a bizonyítási eljárás megismétlését.

Az I.r. vádlott személyi körülményeire vonatkozóan kiemelte, hogy három gyermek eltartásáról gondoskodik a vádlott, akik valamennyien tanulnak, ezen túlmenően pedig hangsúlyozta, hogy a vádlott jó szándékkal és jó célért dolgozott akkor, amikor a Bt.-t működtette és a Bt. megbízásából embereket foglalkoztatott, a célja a munkahely teremtés volt és az egész ügyletből lényegében anyagi haszna sem keletkezett. Utalt még az időmúlásra is.

Összességében tehát elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a vádlott felmentését, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az I.r. vádlott és a védő fellebbezése folytán megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 349.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásának szempontjából szükséges valamennyi releváns bizonyítékot felderítette, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte és tényből tényre is helyesen következtetett.

Az eljárása során megállapított ítéleti tényállás túlnyomórészt megalapozott, alapvetően mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibákból és hiányosságoktól.

Ugyanakkor az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel szükségesnek tartotta az ítéltábla a tényállás kisebb mértékű kiegészítését, annak pontosítását, illetőleg egyes konkrét jogszabályi hivatkozásoknak a jogi indokolásba történő áthelyezését az alábbiak szerint:

Az elsőfokú ítélet 4. oldal 2. bekezdését akként pontosítja a cégbejegyzésre vonatkozó iratok alapján, hogy a helyes dátum 2004. július 28. napja.

Az elsőfokú ítélet 4. oldal utolsó és 5. oldal első bekezdéséből a jogszabályi hivatkozásokat a jogi indokolásba helyezi át, egyúttal kiegészíti azt az alábbiakkal az ítélet 11. oldal 4. bekezdésének a történeti tényállásba történő átemelésével:

Kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy az I.r. vádlott a vádbeli időszakban, mint a Bt. vezető tisztségviselője 2004-2007 évek vonatkozásában nem készített beszámolókat, és a beszámolók alátámasztására szolgáló főkönyvi könyvelés, bizonylat kiállítás és feldolgozási kötelezettség sem teljesült, ezzel megsértette a vádlott a számviteli törvényben előírt beszámoló készítési, könyvvezetési kötelezettségét és a bizonylati rendet, mellyel az adott üzleti éveket érintően a társaság vagyoni helyzetének áttekintését, ellenőrzését meghiúsította. (könyvszakértői vélemény 18. és 108. oldal)

Az elsőfokú ítélet 9. oldal 4. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a Heves Megyei Bíróság a 2008. június 18. napján jogerős 4.Fpk.10-07000393/5. számú végzésével a Bt. fizetéseképtelenségét megállapította, és a felszámolását rendelte el. A felszámolás kezdő időpontja 2008. február 5. napja volt (szakvélemény 7. oldal).

Az ekként kiegészített, illetve pontosított tényállás már hibamentes, az I.r. vádlott tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapult. A felmentést célzó fellebbezések az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadják valójában, amely megalapozott tényállás mellett nem vezethetett eredményre.

A bizonyítékok értékelését illetően megállapította az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság kellő alapossggal adott számot arról, hogy melyik bizonyítékot és miért fogadott el, melyeket és milyen okból vetett el.

A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, törvényesen vetette el az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott védekezését és helyesen járt el, amikor a II.r. vádlott önmagát is terhelő, végig következetes beismerő vallomása és a III.r. vádlott nyomozati vallomása alapján azt állapította meg, hogy a 2006. április 5. napját követő időszakban is az I.r. vádlott volt a kizárólagos irányítója a cégnek.

A II.r. vádlott nyomozati vallomásán túl azonban az I.r. vádlott céget irányító tevékenységét támasztja alá, hogy az ötödik gyermekével éppen terhes II.r. vádlott jogosítvánnyal, gépkocsival, Bt. vezetési gyakorlattal nem rendelkezett, szakképzetlen volt, mindeddig háztartásbeliként tevékenykedett. Ilyen körülmények között nehezen elképzelhető, hogy a II.r. vádlott ténylegesen átvett volna egy olyan Bt. irányítást, amely 28 munkavállalót foglalkoztat és számtalan más egyéb gazdasági társasággal áll kapcsolatban.

Cáfolták az I.r. vádlott védekezését a munkavállaló tanúk vallomásai is, akik elmondták, hogy ők sem a II.r., sem a III.r. vádlottat nem ismerték, őket személyesen az I.r. vádlott foglalkoztatta és ők a kapcsolatot is vele tartották.

Az elsőfokú bíróság irathűen állapította meg az I.r. vádlott előadásával szemben, hogy a tényleges gazdasági eseményekről számlák kerültek kibocsátásra, ugyanakkor a 94 db számlát az adóbevallásában az I.r. vádlott nem szerepeltette, illetve 2005 és 2007 évek között adóbevallást egyáltalán nem is nyújtott be az APEH-hoz. Mindezt a tanú1 és az igazságügyi könyvszakértői vélemény alátámasztotta.

Az igazságügyi könyvszakértő az iratanyagban fellelhető dokumentumok egyeztetését követően megállapította, hogy a foglalkoztató (munkaadó) és foglalkoztatott (munkavállaló) dolgozók között munkaviszony jött létre, hiszen a dolgozó tényleges munkát végzett, a jelenléti íven a foglalkoztató is szerepelt, a ledolgozott munkaidő és az órabér fel volt tüntetve, amelynek alapján a kiszámított béradatok is szerepeltek a kimutatásban. Ugyanakkor az is megállapítható volt, hogy az I.r. vádlott a Bt.-vel munkaviszonyban álló dolgozók után az adó-, és járulékbemvallási, befizetési kötelezettségének egyáltalán nem tett eleget (szakvélemény 19. oldal, 9. oldal, 31. oldal).

A szakértői vélemény alapján nem zárható ki, hogy a Bt. alkalmi munkavállalói kiskönyvvvel is foglalkoztatott dolgozókat (szakértői vélemény 109. oldal), egyértelműen azonban csak azt lehet kizárni az 1997. évi LXXIV. törvény 2.§ (4) bekezdése alapján, hogy az ott írt rendelkezés a munkaviszony keretében foglalkoztatott dolgozókra nem vonatkozhat.

Cáfolta továbbá az I.r. vádlott védekezését, mely szerint a II.r. vádlott vezette ténylegesen a céget az az írásszakértői vélemény is, mely szerint az I.r. vádlott által felhasznált 14 db számlát nem a II.r. vádlott írta alá.

A feltárt bizonyítékok alapján ugyancsak egyértelműen megállapítható volt, hogy az I.r. vádlott a számviteli előírásokat sorozatosan szegte meg és ennek eredményeként a vád tárgyává tett üzleti évek alatt a gazdasági társaság tevékenységének az ellenőrzése megghiúsult.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla is bizonyítottan látta az I.r. vádlott terhére rótt valamennyi cselekmény elkövetését.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján okszerűen vont következtetést az I.r. vádlott bűnösségére és valamennyi cselekmény törvényi minősítése is helyes.

Kiemelendő, hogy az időközben bekövetkezett jogszabályi változásokra figyelemmel vizsgálnia kellett a másodfokú bíróságnak, hogy az elkövetéskori, vagy pedig az elbíráláskori jogszabály biztosít-e kedvezőbb lehetőséget az I.r. vádlott számára. E vizsgálat alapján megállapította az ítéltábla, hogy az elkövetéskor hatályos Btk. rendelkezések a kedvezőbbek, mivel ennek alkalmazásával - figyelemmel a többszörös halmazatra is - a büntetési tételkeret kettő évtől tizenkettő évig terjed. Az elkövetési érték valamennyi vád tárgyává tett adó- és járuléknemre vonatkoztatva összesen 123.508.000 Ft lett volna, amely a jelenleg hatályos a Btk. 310.§-ában szabályozott költségvetési csalás bűncselekményének büntetési tételét figyelembe véve a halmazati rendelkezések alkalmazása mellett öt évtől tizenöt évig terjedő büntetési tételkeretet eredményezett volna.

Ezen túlmenően ugyancsak hátrányosabb lenne a jelenleg hatályos törvény alkalmazása azért is, mivel ez esetben a Btk. 83.§ (2) bekezdés szerinti középérték alkalmazása sem lenne mellőzhető.

Végezetül megállapította az ítéltábla azt is, hogy a súlyosítási tilalomra tekintettel nincs jelentősége a számvitel fegyelem megsértése vonatkozásában annak, hogy a jelenleg hatályos, illetve az elkövetéskor hatályos törvényi rendelkezés alkalmazására került-e sor, hiszen a szakértő egyértelműen rögzítette, hogy a számvitel törvény rendelkezéseinek megszegése a gazdasági évekre vonatkozóan a Bt. működésének ellenőrzését teljes mértékben megghiúsította.

A büntetés kiszabása körében értékelt körülményekre vonatkozóan megállapítható, hogy azokat az elsőfokú bíróság többségében helyesen sorolta fel. További súlyosító körülményként kell azonban értékelni, hogy az I.r. vádlott a jelen ügyben elbírált cselekményét büntetőeljárás hatálya alatt (3. számú elítélés) követte el.

A törvényi minimumot alig meghaladó szabadságvesztés az ítéltábla álláspontja szerint arányban áll a cselekmények tárgyi súlyával, törvényes a korábban jogerős felfüggesztett szabadságvesztés büntetés elrendelése is és ugyancsak helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Gyöngyösi Városi Bíróság ítéletével kiszabott 4 hónapi fogházbüntetés végrehajthatósága elévült.

Az ítéltábla a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését még azzal egészíti ki, hogy a Btk. 47.§ (2) bekezdés II. fordulata alapján a vádlott a kiszabott büntetés háromnegyed részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helyes indokaira tekintettel helybenhagyta azzal, hogy az ítélet bevezető részéből a 2010. február 25.-i tárgyalási napra történő utalást mellőzte.

Budapest, 2012. év július hó 13. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

. Halász Irén sk.

előadó bíró

Dr. Magócsi István sk.

bíró

A Heves Megyei Bíróság 14.B.429/2009/54. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.14/2012/6. számú végzése folytán 2012. év július hó 13. napján az I.r. vádlott tekintetében jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év július hó 13. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő